

חוט של חסד

הגליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרד"צ שלום ארוש שליט"א פרשת ויקרא | ו' תשרי תשע"ט (15/09/18) | גליון 588

מהו האושר הגדול ביותר?

זה עצמו נחשב כעונש ומכפר לאדם.

אבל כאשר אדם שקוע בענייני החומר ולא אכפת לו כלל מהקשר שלו עם ה', והריחוק מה' לא מפריע לו ולא עולה על לבו – אז, כשרוצים לעורר אותו משמיים, מעוררים אותו על ידי ייסורים כלומר על ידי שהוא סובל בענייני העולם הזה.

יישוב הדעת

כך תמיד ביארתי על פי ההקדמות שקיבלנו מספרי החסידות, ולאחרונה בחסדי ה' מצאתי 'תנא דמסייע' מבעל ה"אוהב ישראל" מאפטא שאומר את זה מפורשות במתק לשונו:

"כאשר ישכיל ויתבונן האדם בלבו, יידע ויבין באמת שאין לך עונש לעובר עבירה יותר גדול מן העבירה עצמה. היינו כשיתיישב בדעתו היטב מה עשה בעוברו על רצון הבורא ב"ה וב"ש והיוצא לו מזה שנפרד ונתרחק משורש החיים ונפל לתוך הקליפות והחיצונים ר"ל, ואז ודאי יתלבש בבושה גדולה והכנעה רבה ויתמלא רתת וזיע וחלחלה ואז יתחרט בכל לבבו באמת על העבר ויקבל על עצמו מאז והלאה שלא ישוב עוד לכסלה... ונמצא כשחושב בלבו כל הנ"ל, אז בוודאי יש לו צער גדול מזה אין לשער על שהמקרה רצון ה' יתברך וזהו באמת העונש היותר גדול כאומרם ז"ל: 'שכר עבירה עבירה', ואז אף יעשו לו באותו עת כל העונשים שבעולם, יקטן בעיניו מגודל כאב לברו".

ואכן, זקן חסידי ברסלב בדור הקודם, ר' לוי יצחק בנדר, היה קורא להתבודדות "יישוב הדעת", כי תכלית ההתבודדות היא להגיע ליישוב הדעת המדובר, וזהו עיקרה של התשובה.

הצער המשמח

נמצא, שההתבודדות היא מצד אחד מצערת את האדם כי זה לא נעים להכיר בחסרונות שלך ולראות את הבעיות הקשות שלך, אדם אוהב לברוח מהמציאות ולא להתמודד עם הכישלונות. אבל זה עצמו מה שמנקה אותך ומה שמונע ממך הרבה מאוד

צער המשיך בעמוד 3

מייסורים?

הייסורים הקשים ביותר

אבל נשאלת השאלה: איך זה עובד? הרי אנו מאמינים בשכר ועונש, לכל חטא ישנו עונש, אם האדם לא קיבל את עונשו, איך ובמה נמחל לו החטא? והתשובה היא: צריכים לדעת שהעונש הגדול ביותר בעולם הוא להרגיש קרוב לה', והעונש הגדול ביותר בעולם הוא להרגיש ריחוק מה'. כל עבירה מרחיקה ומפרידה את האדם מה', כמו שכתוב: "כי אם עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלוקיכם". יוצא שהעבירה עצמה היא העונש הגדול ביותר. ולכן: "שכר עבירה – עבירה", העונש על העבירה הוא העבירה בעצמה כי אין עונש וייסורים גדולים ממנה, כמו שאומר רבי נחמן: "כי כל היסורים הקשים שבעולם אינם נחשבים כלל כנגד המשאוי הכבד של עוונות" (ל"ז ת).

דיבורים כתחליף לייסורים

אך מתי נחשבת העבירה כעונש? רק כאשר אדם זוכה להתבוננות וליישוב הדעת והוא מבין מה הפסיד על ידי החטא, ומעמיק מחשבתו להבין מה פגם וכנגד מי פגם, ואיזו רעה הביא על עצמו, וכמה הוא מספן ומונח בגלות הנפש בגלל ריחוקו מה' – אז הוא מקבל את עונשו בעצם העבירה, כי רק אז הוא סובל מהעבירה והיא עצמה נעשית לייסורים שלו והעונש שלו.

על פי זה אני מסביר את מה שאומרים בתפילה: "סלח לנו אבינו" למה? "כי חטאנו" – וכי בגלל שחטאנו אז סיבה לקבל מתנה ומחילה וחינייה? אלא בגלל שחטאנו ואנו מבינים שהחטא עצמו זה העונש החמור ביותר, וכבר נעשנו בכך שהתרחקנו מה' והעברנו את החיים שלנו בחושך גדול – לכן תסלח לנו.

נמצא שעצם ההתבודדות, זה שאדם מספר הכול לה' ומתבונן במעשיו –

בעשרת ימי תשובה לא צריכים להתמקד רק בעבירות הפרטיות, כי זה כמעט בלתי אפשרי לזכור את כל הפרטים. אנו צריכים להתמקד כיצד מהיום והלאה נעשה תשובה בכל יום, כיצד לא נפספס שום פרט, על ידי שניפגש עם הבורא בכל יום ונספר לו כל מה שעשינו. עלינו לחשוב כיצד נחוה את הניקיון והסליחה ואת הרגשת הזך והלובן של יום הכיפורים בכל יום בשנה.

מחזקים למחוזקים

לכן אני רוצה לחזק את מה שכתבתי בשבוע שעבר, שכל אחד יקבל על עצמו לקבוע לעצמו פגישה עם הקדוש ברוך הוא בכל יום, פגישה שבה ידבר עם הבורא בדיבורים פשוטים מהלב ויספר לו בפשטות כל מה שעשה ביום האחרון. ומי שלא הספיק לקבל על עצמו בערב ראש השנה לעשות שעה התבודדות בכל יום – שיקבל על עצמו עכשיו, בשבת שובה וביום הכיפורים הבעל"ט, לאחוז מהיום בהנהגה נפלאה זו שעולה על הכול.

וכדי לדרבן את עצמנו להתחיל בזה כאן ועכשיו ומעכשיו ועד מאה ועשרים, כדאי שנבין מעט מהרווחים העצומים שלהם זוכים אלה שעושים תשובה בכל יום. הגמרא אומרת שאין ייסורים בלא עון, זאת אומרת שמי שזוכה לתשובה יומית וממילא למחילת עוונות יומית – החיים שלו שלווים מאושרים ורגועים ונקיים מייסורים. האם לא כדאי להשקיע שעה ביום ולהניצל

אנו נמצאים בעשרת ימי תשובה. איזו מתנה נפלאה זו התשובה! איזה חסד עצום עושה ה' אתנו בכך שהוא מאפשר לנו לנקות שולחן, לסגור תיקים ולהתחיל דף חדש וחלק. רבות כתבנו על מעלת התשובה. במאמר של השבוע שעבר (שהיה בשנה שעברה), ביארנו מהי הדרך המעשית לעשות תשובה בכל יום ויום, והשבוע נוסף כמה נקודות חשובות שיש בהן כדי לדרבן את עצמנו לאמץ את מצוות התשובה ללבנו כאורח חיים וכמרכיב בלתי נפרד משגרת יומינו.

מקלחת לנשמה

כי באמת, מי שיש לו טיפת מוח בקדקודו – למה שיהיה טיפש? למה שיפסיד את ההזדמנות ואת המתנה הזו? האם היית מוכן לעשות מקלחת פעם בשנה?! ברור שלא. אתה רוצה להיות נקי בכל יום מחדש. אז למה בעניין מצוות התשובה אתה מסתפק ביום כיפור אחד, בראש השנה אחד, בעשרה ימים של תשובה, שגם בהם אין לאף אחד זמן לחשוב על דרכו ולעשות את השיפורים הנדרשים. למה שלא תעשה מקלחת לנשמה בכל יום?

בס"ד בר"ה

בעת פתיחת שער

הרב מברך, ומתפלל עליך
בעת פתיחת ההיכל של הפרנסה

ביום הגדול יום הכיפורים

בתרומת
1,480
למשך שנה

"והריקותי לכם ברכה עד בלי די"י

02-5308000

כבי עיקבא ונלוול התקרב לדרך לבנו על ידי הדבורים הנלכדים...

אמר מוהרנ"ת: ענין לבנו הוא ראש השנה והענין שלי הוא יום פסח...

א ב של החיים

- האמונה מחכימה את האדם. עקר החכמה היא לבלי להיות חכם כלל, אלא לקיים את כל התורה בתמימות. חכמי העדה נקראים 'עניי העדה' (במדבר טו) כי הם לבנו כעניינים.

ספרית התורה היא האמונה, כי האמונה מקיפה את השכל ושומרת עליו שלא יצא מגבול הקדשה.

האמת אלהית אשר בסופה מגיע האדם להכיר אותה יתברך ולדעת אותו יתברך, זה היעוד האמתי, בו משיג האדם שלמות אמת לעצמותו כאדם, ובו הוא קונה את הנצח.

ההשיג אדם בעולם הזה היא שלמות השכל המביא אותו להשגת האלהים, השגת האמת, גם כשהוא לבד, ואין לו מגע עם בני האדם, ה' ניצב עליו, מאחר וטיפס בסולם בו עולים יורדים, והשלמות הסופית היא שיהיה לאדם שחרת בתשובה להויריד ולהגשיר חכמה בינה ודעת לאותם שנמצאים למטה, לחבר ולקשר אותם אל החכמה, כי כולם צריכים לשוב לחכמה, שזה כל האדם.

השלמות החומרית היא שלמות וירטואלית שאינה אלא פרי הדמיון.

שלמות שניה בה בני אדם חותרים להשלים את עצמם היא שלמות גופנית, וזה ייעוד שיותר קשור לעצמותו של האדם מן השלמות החומרית, כי סוף סוף זה הגוף שלו ולא הרכב מביאה את האדם באמת לייעודו להכיר אותו יתברך ולדעת אותו יתברך, שלמות גופנית מנאימה לאדם מצד היותו בעל חיים לא מצד היותו נברא בצלם אלוהים ובדמותו, גם, עם הרבה כבוד לשלמות הגופנית, אפילו האתלט המוכשר ביותר אינו מגיע לכישורים של הפשוט שבבעלי החיים, מה שמוכיח שלא זו היא שלמותו, ולא בכח יגבר איש.

שלמות שלישית שבני אדם טורחים להשלים את עצמם היא שלמות מוסרית. וייעוד זה הוא אכן ייעוד חשוב, כי הוא כבר מתייחס לעצמותו של האדם, שעל כן הרבה ממוצות התורה חותרות לקראת שלמות זו, שהיא האדם עושה חסד משפט וצדקה בארץ, רק עדיין זו לא פסגת האדם, כי אדם מוסרי טוב תלוי בזולת, בשביל שהמוסר יבוא לידי ביטוי צריך אדם להיות במסורת חברתית, אך אין זו השלמות לאדם הבודד. לפיכך ייעודו האמיתי של האדם היא השגת

השבת הזאת נקראת שבת שובה, והיא השבת הראשונה של השנה, והכל הולך אחר ההתחלה, וההתחלה של הכל היא החכמה, לחזור בתשובה זה למעשה להשיב את הכל אל החכמה, אל השכל הישר, זה נקרא לעשות תשובה, כי החכמה היא שורש הכל כמ"ש "כולם בחכמה עשית" לכן צריכים לקשר את כל המציאות אל החכמה, להסתכל בשכל כל דבר.

ועל ידי זה אדם מקבל חיים, כי החכמה מחיה את בעליה, אדם לא מקבל חיים מאוכל, החכמה מחייה אותו, ולכן השלמות האנושית הגבוהה ביותר אליה יכול לחתור האדם היא החכמה, כי יש ארבע מיני שלמויות שהאדם מנסה להשלים את עצמו בהן.

שלמות ראשונית שבה חושבים להשתלם ההמונים היא שלמות חומרית, לצבור קניינים, ויש בשלמות זו דמיון רציני, כי זו שלמות שאינה מתייחסת לעצמותו של האדם אלא לעצמים החיצוניים לה. בהשקפת עולם זו, אדם מכובד הוא אדם עשיר ואדם שפל הוא אדם עני, אך אם העלמות וכחשו של המכובד מתבטל ההבדל בינו לבין השפל ביותר בבני האדם, ונמצא

ש"ת של חסד

המשנה (יומא פ"ח מ"ט) מביאה שאפילו יום הכיפורים אינו מועיל לכפר על עבירות שבין אדם לחבירו, וז"ל: "עבירות שבין אדם למקום - יום הכיפורים מכפר, עבירות שבין אדם לחבירו - אין יום הכיפורים מכפר, עד שירצה את חבירו. דרש רבי אלעזר בן עזריה: [ויקרא י"ג] 'מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו' עבירות שבין אדם למקום - יום הכיפורים מכפר, עבירות שבין אדם לחבירו - אין יום הכיפורים מכפר, עד שירצה את חבירו"; וכן פסק הש"ע [ה"ח סי' ת"ס"א]. כלומר, שעיקר עבודת התשובה בימים אלו צריכה להיות בדינים שבין אדם לחבירו. כהכנה ליום הכיפורים, המדור השבוע יעסוק באחת מהמצוות של "בין אדם לחבירו" וגדריה השונים - מצות "בצדק תשפוט עמיתך".

מצות "בצדק תשפוט עמיתך"

דיון המוגש ע"י בית ההוראה "חוט של חסד" מאת הרב הג' ר' אלחנן שלום אלגרוט שליט"א ר"כ ההוראה ודומ"צ דק"ק "חוט של חסד" ודין בביה"ד "משפט וחסד"

חבר והוי דן את כל האדם לכף זכות". ג. בטעם המצוה מצינו כמה שיטות בראשונים, ומכל אחד מהם ניתן ללמוד יסודות עצומים במוסר ובאמונה. 1\ שיטת רש"י [שבת קכ"ז ע"ב ד"ה הכי גריסין] - זהו מכלל הבאת שלום בין אדם לחברו, וז"ל: "דן את חבירו לכף זכות - בכלל הבאת שלום, דמתוך שהוא מכריעו לזכות, ואמר: לא חטא לי בזאת, אנוס היה, או לטובה נתכוון - יש שלום בינינו". 2\ שיטת הסמ"ק [מצוה רכ"ה] - שמתוך שידון את חבירו לכף זכות, יחשוב על עצמו שהוא החוטא היחיד בעולם ויחזור בתשובה, וז"ל: "ואמרין [שבועות 5] כי בכלל זה לדון חבירו לכף זכות, שמתוך שידונו לכף זכות יחשוב אין חוטא רק אני וישבו לבוראו פן יכריע כל העולם לחובה".

3\ שיטת ספר החינוך [מצוה רל"ה] - שזהו מצד יישוב העולם, וז"ל: "אם במה שאמרנו שכל אדם חייב לדון חבירו לכף זכות, שהוא בכלל המצוה, יהיה סיבה להיות בין אנשים שלום ורעות ונמצא שעיקר כל כוונת המצוה להועיל ביישוב בני אדם עם יושר הדין, ולתת ביניהם שלום עם סילוק החשד איש באיש".

4\ מי שאינו דן את חבירו לכף זכות אלא חשד אותו שעבר עבירה, אפילו שלא עשה מעשה ולא הוציא את הדבר מפיו אלא רק חשדו במחשבה - ביטל את המצוה דאורייתא! [משפטי השלום פ"א ס"ט]. והראיה היא מהמשנה [יומא פ"א מ"ה] וז"ל: "מסרוהו זקני בית דין לזקני כהונה והעלוהו לעליית בית אבטינס והשביעוהו ונפטרו והלכו להם, ואמרו לו: 'אישי כהן גדול, אנו שלוחי בית דין ואתה שולחנו ושליח בית דין, משביעין אנו עליך במי ששכן שמו בבית הזה שלא תשנה דבר מכל מה שאמרנו לך!', הוא פורש ובוכה והן פורשין ובוכין". ואומר על כך הרמב"ם [פירוט המשינות שם] וז"ל: "הוא בוכה שחשדוהו במינות, וגם הם בוכים על שחשדוהו, לפי שאסור לפי

ה. מצוה זו נוהגת בכל מקום ובכל עת, בזכרים ובנקבות, ויש לחנוך בה גם את הקטנים. וגם את הקטנים חובה לדון לכף זכות [משפטי השלום פ"א ס"ז ט"ז-ט"ח]. ולכן ההורים והמחנכים שראויים את הילד/התלמיד עושה מעשה שניתן לפרשו לחובה או לזכות - מחויבים לדונו לכף זכות אלא אם כן יתרבר להם מעל לכל ספק שיש לדונו לחובה.

ט. באדם שיש לדון אותו לכף זכות דן אותו לכף חובה, גם אם התברר בסוף שהאמת כן [דהיינו שהוא אכן פשע במעשה הנילו], מ"מ עבר על מצוה עשה! וכן איפכא - אם דן אותו לכף זכות ובסוף התברר שטעה, מ"מ קיים את המצוה עשה! והטעם לכך הוא שהתורה ציותה אותנו להתנהג לשפוט בצדק במקום ספק [משפטי השלום פ"א סט"א].

י. החושד את חבירו בדבר שאין בו צריך לפייסו ולא עוד אלא שצריך לברכו [ברכת ל"א ע"ב]. וכל זה כשנדע לחשד שאכן הוא חשד בו; אבל אם חשד בורק במחשבה או שלא נודע החשד לחשד - אין לבקש מחילה [משפטי השלום פ"א ס"ט].

יה"ר שנזכה כולנו לדון את חבירינו לכף זכות תמידי, והקב"ה שדן את העולם מדה כנגד מדה [סוטה ח' ע"ב], ידון אותנו ביום הכיפורים הבעל"ט לכף זכות ויזכה להיחתם בספרון של צדיקים מגורים לחיים טובים ולשלום.

ז. המצוה הזו - לדון לכף זכות, היא רק בין יהודי לחבירו, שהרי נאמר בפסוק

מנהג הכפרות

המשך דבר ראש הישיבה

ל בית המרוח של המווג הכפרי היהודי, נכנס אורח יהודי בלבוש חסידי. מראהו שונה לחלוטין מייטרת האורחים המבקרים במקום זה, ונוכחותו במקום לא התאימה לנוף הסובב אותו.

ובכל זאת, הרבי אמר ונתן את עצתו. הוא החליט להישאר במקום ולראות. לעקוב אחר המווג היהודי, אולי בסדר הכפרות שלו יש משהו מיוחד יותר.

ישב הוא בחדר, מצטנף בפניו, משיים עצמו ונשחך. לא קיימתי. חטאתי והוספתי לחטוא. ועתה מה יהיה עלי? הוא ממרר בבכי ואינו יכול להירגע. ניכר עליו שצערו אמיתי וכנה הוא. החסיד יושב לו מכורבל בפניו ומאזין לכל מילה. רטט של התרגשות עובר בו למראה היהודי שמתייסר מחטאיו, מתוודה ומתחרט באמת מעומק הלב.

כשהתאושש קימעה ביקש מאישתו שתגישה לו פינקס נוסף. גם בו עילעל משהו, והחל לקרוא בו. בחלל החדר נשמעו כל צרותיו וייסוריו של הכפרי במשך השנה כולה. כל אחת נכתבה על ידו בפנקס ביום שאירעה. על חולי קשה שפקד את בני ביתו. פעם התנפלה עליו חבורת גויים וכיבדה אותו במכות רצח. ועל צרות שעוללו לו שיקורים בבית המרוח, על הפסד כספי ועוד ועוד... כך ממשיך היהודי וקורא בזו אחר זו את כל תלאתיו שמצאוהו השנה. והרשימה מתארכת.

"אוי, ריבוננו-של-עולם!", פונה הוא שוב אל הקדוש ברוך הוא בתחינתו. "הלא ביקשתי ממך בשנה שעברה שתיתן לי שנה טובה ומתוקה. התפללתי שתעניק לי שנת ברכה, הצלחה וחיים טובים בלי צרות וייסורים. בכל ליבי בטחתי בך. האמנתי שאכן כך יהיה".

"ומה היה?", הוא ממשיך. "ראה נא כמה צרות הבאת עלי במשך השנה. רבות כל כך סבלתי והתייסרתי. אך תמיד בך האמנתי".

"אלא מה, ריבוננו של עולם, היום, ערב יום-הכיפורים. ביום זה חייבים להתרצות ולמחול זה לזה. על כך, הבה נתפייס, הבה ונתפייס ונעשה סולחה נמחל ונסלח אחד לשני, הבה נשתווה בינינו ונמחל זה לזה בלב שלם. רבוננו של עולם, אתה תמחל לי על כל חטאי ועוונותי ופשעי שחטאתי נגדך בשנה החולפת כך אני לא חייב לך על חטאי שחטאתי, ותמחל לי מחילה גמורה עליהם. ואני, רבוננו של עולם, אני אמחל ואסלח לך על כל יסורי וצרותי. כך אתה - לא חייב לי מאום על הצרות שפקדוני אשתקד. שנינו פותחים מהיום דף חדש נקי לגמרי ללא רבב..."

החסיד, מפינתו, מתחיל רק עכשיו להבין על מה ולמה נשלח לכאן. הנה הוא רואה כיצד נוטל המווג היהודי, שעניו נפרחות מבכי, את שני פנקסיו, פנקס אחד של החטאים ופנקס שני של הצרות וייסורים. כורכם זה בזה, ומסובבם מעל לראשו כשפיו אומר את מילות הכפרות: "עתה, אחרי שסלחנו זה לזה ונתרצינו, נעשה את מנהג הכפרות: 'זה חליפתי, זה תמורתך, זה כפרתי'..."

בשביל החסיד היה זה שיעור מוסר חי ממש, מנהג כפרות מיוחד בניינו מעין זה, לא ראה הוא מימיו.

אתה ספר המידות!

גדולה הנקסט אורחים מהשקמת בית-המדרש ונקבלת פני שכינה.הכנסת אורחים (1)

"מה רצונך?", שאל בעל הבית את החסיד שכנס אל בית המזונה שלו והתיישב אל השולחן. מה לו לחסיד כמותו במקום זה, אפוף עשן מקטרות וספוג ריח חריף של יי"ש משכרותם של איכרים ושיכורים, על הרצפה שכובים איכרים שתויים, ושברי בקבוקי יי"ש. מה זה לחסיד- ועוד בליל ערב יום-הכיפורים???

"רצוני ללון כאן הלילה", השיב החסיד בפשיטות. "דווקא כאן?" "תמה המווג. הלא תוכל למצוא לך מקום נוח יותר, נעים יותר ובאווירה התואמת את זהותך?". לא הבין המווג את בקשתו של החסיד. אך החסיד לא ויתר. דווקא כאן הוא מבקש לעשות את הלילה. אין לו צורך בחדר מיוחד; כך הוא הסביר. אפילו אין הוא זקוק למיטה. הוא פשוט מבקש לשבת בחדר עד רוב הבוקר ולהמשיך בדרכו.

כישן, אך עיניו עוקבות אחר הנעשה, ואוזניו כאפרכסת לכל הנשמע.

שעת חצות. המווג היהודי מתחיל לשלח את לקוחותיו. את חלקם הצליח לסלק בעדינות, אך את אלה השתויים לשכרה אשר אינם מבחינים בין ימינם לשמאלם, נאלץ לגרור החוצה בכוח, תוך גערות רמות. והחסיד יושב ומביט, ואינו מבין מה הוא עושה כאן.

הבית התרוקן מיושביו. החלונות הפתוחים הפיגו את הריחות העזים והשיבו רוח לילה קרירה. האווירה בחדר הנתנתה וקיבלה מראה אנושי.

המווג הגיע התיישב אל השולחן, וכשהוא בטוח כי הכל נמים את שנתם ואין איש מביט על מעשיו, ממלמל לעצמו: "ערב יום הכיפורים היום. צריך לעשות 'כפרות'. הן יהודים אנתנו".

"הביאי נא את פנקסי אשר על הארון", קרא לעבר אשתו. זו מהירה להגיש לו פנקס קטן ובו רשימות צפופות בכתב-יד.

הכפרי נוטל את הפנקס לידו, מעלעל בו ומתחיל לקרוא בינו לבין בוראו. שורה אחר שורה. והנה, החסיד שומע כי המווג מקריא את כל חטאיו אשר חטא במשך השנה כולה. בפנקס נרשמו כל עבירותיו, יום יום, רישום מדוקדק.

בעל הבית קורא והדמעות ניגרות מעיניו, שוטפות את פניו וקולו נשנק. הוא ממשיך ומונה את חטאיו, מתוודה עליהן ומתחרט בלב שלם, בזה אחר זה. כך עד העמוד האחרון של הפנקס. בכי קורע לב התפרץ מליבו. הוא נאנח מרה וקרא בקול שבור וכאוב:

"ריבוננו-של-עולם! ראה נא, כל זאת עוללתי בשנה החולפת. הן תזכור כיצד חזרתי בתשובה בשנה שעברה. הבטחתי כי לא אוסיף לחטוא. והנה, רואה

המווג בראותו את עקשנותו של אורחו, לא סירב לו ונתן לו את הרשות להישאר ללון במקום.

הייתה לו, לחסיד, סיבה טובה דיה בכדי להישאר שם. הוא היה אחד מחסידיו של הצדיק רבי אלימלך מליז'נסק. זה מכבר ניתנה בו תשוקה לראות את רבו באשמורת הבוקר של ערב יום-הכיפורים, בשעה שהוא עורך את מנהג הכפרות".

ביום האתמול הגיע אל הצדיק, וביקשו להניח לו להביט ב'כפרות' שלו. "מה יש כאן לראות?!", שאל הרבי בתמיהה. "אני רוצה לראות איך עורך הרבי את הכפרות", השיב החסיד.

"ואיך אתה עורך את הכפרות?", שאלו הרבי.

החסיד נבון. "אני?!", גימגם, "אני קם באשמורת הבוקר, נוטל תרנגול לבן, וקורא את סדר הכפרות' מתוך הסיפור: זה חליפתי, זה תמורתך זה כפרתי".

"כך גם אני עושה", נענה הרבי, "ואין בסדר הכפרות שלי משהו מיוחד שצריך להביט בו".

"אולם אם רצונך לראות סדר כפרות מיוחד, שתוכל ללמוד ממנו, סע לכפר פלוני והיכנס לביתו של היהודי בעל בית המזוגה. אצלו תראה 'כפרות' מיוחד במינו, כפרות מסוג אחר..."

החסיד לא התמהמה. חיש מהר רתם את סוסיו ובשעת ערב מאוחרת הגיע ליעדו. הוא ציפה לפגוש יהודי צדיק, בעל נפש נעלה - והתאכזב. לנגד עיניו התגלה בעל-הבית שהיה יהודי כפרי פשוט בתכלית.

קו האמונה
 לשמוע אמונה כל יום כל היום
 02-6444250
 להתחזק יחד עם הרב שלום ארוש שליט"א

באת שלום ואהבה
 אהבה ואהבה
 כלל בית ישראל

